

[Dagmar Mørk Jensen]

ikke noget i vejen for, at der kunne foregå omposterings. Hvis tallene er forkerte, er det klart, at jeg må bøje mig, men jeg har altså fået oplyst de tal.

Med hensyn til selve princippet med 1986 vil jeg da sige, at jeg ved ikke, om det er socialdemokratiet bekendt, men det kan altså godt være sådan, at man i en husholdning – og sygehuse er også en form for husholdning – i et enkelt år må klare sig for færre penge, hvor man egentlig godt kunne bruge nogle flere, men man kan komme om ved det. Men det betyder sandelig ikke, at det ikke kan være rimeligt, at man forsøger at skaffe grundlag for bedre forhold i de efterfølgende år.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne citere fra budgetredegerelsen, som vi netop har fået, side 107:

»Ser man alene på driftsudgifterne, viser udviklingen en gennemsnitlig årlig realvækst frem til 1980, et fald fra 1982 til 1984 på i alt 3½ pct., efterfulgt af en ny realvækst på ca. 2,6 pct. i 1985.«

Det sidste er for så vidt uden betydning for vores diskussion. Der står altså her, at der er et fald på 3,5 pct. i sygehusudgifterne, og det er det fald for 1986, man fastholder.

Jeg forstår slet ikke argumentationen med, at man i husholdningen kan holde igen. Dette er jo ikke en husholdning. Det er syge mennesker, der skal vente længere og længere, fordi man forlanger noget i år, som man godt ved er forkert fra næste år.

Der er ingen logik i det, fru Dagmar Mørk Jensen, heller ikke i, hvad indenrigsministeren siger om dette punkt.

Lenger (VS):

Lad mig starte med at sige om det socialdemokratiske dagsordensforslag, at det efter vores opfattelse siger, hvad der er centralt at sige på nuværende tidspunkt, nemlig at når regeringen og regeringspartierne nu endelig i sidste uge begyndte at erkende, at situationen på hospitalerne er så alvorlig, at man ikke vil være den bekendt, så forekommer det helt ufatteligt, at man alligevel vil have den til at vare ved uændret resten af 1986, som om man alligevel godt vil være den bekendt, og

som om det først er i 1987, at man ikke vil være den bekendt.

Det rejser en ganske alvorlig mistanke om, at det slet ikke er situationen, man har det dårligt med, og som man ikke vil være bekendt, men derimod, at 1987 er et sandsynligt valgår. Det er også påfaldende, at regeringspartierne dagsordensforslag går helt uden om, hvornår ventelisterne skal nedbringes. Det siges der ikke et ord om.

Vi vil stemme for det socialdemokratiske forslag, fordi vi mener, det er præcist, og fordi de tusinder, som i dag står på venteliste til sygehusene, ikke kan bruge regeringens fremtidige dårlige samvittighed til noget. Det er tværtimod at strø salt i såret for disse mennesker. Det er nu, der skal gøres noget.

Jeg er da enig med fru Dagmar Mørk Jensen i, at det også er vigtigt, når vi diskuterer sundhedspolitik og sygehuspolitik, at tale om socialpolitik og arbejdsmiljø og miljøpolitik og alle de udmærkede ting, fru Dagmar Mørk Jensen nævnte, men det hjælper jo ikke dem, som står på venteliste. I relation til den debat, vi har her i dag, kan jeg kun opfatte fru Dagmar Mørk Jensens indlæg som et forsøg på at diskutere noget helt andet end det, der er på dagsordenen.

Lad mig i den forbindelse benytte lejligheden til at udtrykke vores støtte til de aktiviteter, som i den seneste tid har fundet sted på mange sygehuse, ikke blot på Odense sygehus, som er det, der har vakt størst opmærksomhed, men på adskillige andre sygehuse, hvor sygehuspersonalet uden personlig vinding er draget i felten for at forbedre forholdene for deres patienter, hvoraf mange har det så dårligt, at de ikke selv kan slås for at forbedre forholdene. Det er politisk ansvarlighed fra disse personalegruppers side, en ansvarlighed, som de partier herinde, der ellers ikke forsømmer nogen lejlighed til at bryste sig af deres egen ansvarlighed, kunne lære meget af.

Regeringspartierne med gemyse – her tænker jeg på det radikale venstre – har tværtimod forsøgt sig med en decideret ansvarsforflygtigelse også i dag. Det er den gamle sang om, at det jo er sygehuskommunernes ansvar, at der er ventelister på hospitalerne. Nej, det er ej! Det er folketingsflertallets ansvar. Gid man var lige så villig til at påtage sig æren for ventelisterne på sygehusene som æren for det faldende statsunderskud! Det er